

"Barierele Satanei" și îngerul bisericii

30 decembrie 2005

Gili Cârstea

A vedea inconsistențele, slăbiciunile sau aspectele vulnerabile din credința și practica bisericii nu este un defect de caracter. A vorbi despre ele nu înseamnă lipsă de respect. Dezbaterile lor nu slăbesc biserica. Din contră, s-ar putea să fie singura cale prin care să se ofere o șansă redeșteptării și reformei pe care declarăm că le așteptăm cu dor.

Când ucenicii au înțeles ceva din semnificațiile sanctuarului, ei nu doreau să pună în dificultate poziția oficială, nici să slăbească autoritatea cărturarilor care stăteau pe scaunul lui Moise. Nu și-au propus să schimbe religia națiunii, sau să producă prăbușirea administrației. Ei chemau la o abordare sănătoasă a planului de mântuire oglindit în simboluri. Doreau o străpungere către sensurile adânci, ascunse în limbajul metaforic al Scripturilor, peste care aruncase Moise o măhramă. Nici prin cap nu le-a trecut că eforturile lor vor pune națiunea în situația devastatoare de a se despărți de Dumnezeu pentru totdeauna. Astăzi nimeni nu îndrăznește să-i acuze pe apostoli că au pus în primejdie de moarte biserica. Din contră, s-au dovedit a fi singura speranță pentru acei oameni scufundați în ceremonii obositoare și inutile.

Când Martin Luther și-a expus tezele pe ușa catedralei din Wittenberg, nu avea nici cea mai slabă intenție de a critica ierarhia bisericii. El descoperise în Scriptură concepte despre caracterul și lucrarea lui Dumnezeu de refacere a păcătoșilor care se aflau în contradicție totală cu practica și credința vremii lui. A crezut că face un serviciu bisericii prin publicarea acelor descoperiri. Biserica a considerat actul ca fiind o lovitură împotriva ordinii, un atac nesăbuit contra autorității sacerdotale a celor care stăteau pe scaunul lui Petru prin voia lui Dumnezeu.

La fel s-a întâmplat cu Jones și Waggoner în 1888. Ei nu au avut nici o intenție de a produce confuzie, fragmentare și agitație în biserica pe care o serveau cu abnegație, biserică însărcinată cu o misiune extrem de importantă în vremea sfârșitului. Ei doar au pătruns dincolo de bariera metaforică din doctrina sanctuarului care despărțea poporul de împlinirea legământului cel veșnic. Privind la Hristos și analizând credința Lui, ei au descoperit calea consacrată din sfânta sfințelor, acolo unde Hristos a intrat înaintea noastră – și nu în locul nostru – și unde ne invită să pășim și noi. Ei au înțeles principiul crucial al nunții, oglindit în scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice și ascuns în doctrina sanctuarului, care este

„temelia credinței noastre.” A fost o deschidere glorioasă spre „taina lui Dumnezeu,” fără de care trâmbița a șaptea nu va putea suna niciodată.

Biserica rătăciților nu vede lucrarea lor în această lumină, în ciuda susținerii excepționale din partea sorei White, care afirma fără teamă că niciodată nu s-a aflat sub influența Duhului Sfânt mai pregnant decât în perioada 1888. Ea chema pe conducătorii bisericii să nu facă eroarea fatală de a condamna solii prin care Dumnezeu ne trimite noi raze de lumină, iar apelul ei este vehement:

„Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului care prezintă o solie venită din cer. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: ‚Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.’ S-ar putea să vorbească dur, dar oare nu este necesar? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa. Pastori, nu dezonozați pe Dumnezeul vostru și nu jigniți Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410).

Dar pastorii cărora li se adresa ea aici nu au putut fi convinși că poporul are nevoie de mai multă lumină pentru ultima fază a ispășirii, care este nunta. Ei au decis să despartă pe purtătorii soliei, trimițându-i în cele patru puncte cardinale, deși sora White spunea că intenția Domnului era ca ei să rămână „în inima lucrării” ca să poată fi dărâmate barierele Satanei.

Barierele Satanei au rămas intacte până în zilele noastre, deoarece am crezut că solia și „maniera” oamenilor trimiși de Dumnezeu ar pune în pericol punctele fundamentale ale credinței noastre. Am rămas cu punctele fundamentale, așa cum poporul evreu și le-a păstrat pe ale lui în confruntarea cu ucenicii, așa cum Roma și-a păstrat credințele în confruntarea cu Luther, iar vara s-a isprăvit... (Ier 8:20).

Provocarea care se află acum în fața bisericii poate fi descrisă în aceiași termeni. Dumnezeu așteaptă „oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice,” capabili să vadă „lucrarea aceasta în importanța ei vitală,” și să pună „în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei.”